

TEMINA MED DVEMA ZARJAMA

Vem, tisti temni, visoko povzdignjeni mrč se bo spustil. Prej ali slej bo odnehal. Triglav že gleda ven. Mora biti prvi. Kakšni gozdovi: okrog mene samo bukovje, iznad Lomov in tja proti Hrušici je več smrekovine. Krn se lušči. A ga viš! In Batognica, Rdeči rob, dragi Peski!

Nič mi ne manjka. Grincam habanco in paradižnik z domačega vrta. Kapljico zlagoma srkam. Ženo imam na seminarju nekje na Kranjskem, sine ima devetnajst let. Na javorniškem razglednem stolpu (1240 m) čakam noč. Bogatin sem. Ta trenutek, se režim, je prav trapasto imeti tako tlačanski priimek kot je moj!

Noč pride sama od sebe. Plohi so kar topli. Kako prija mojemu križu! Špiče in Rjavina sta stopila iz zadržanosti. Golaki so blago izostrili grebene. Goveji zvonci v Lomeh mi intonirajo dihanje in bivanje. Motorka ima komaj kaj drugačen glas. Rumeno, zlato, kje si? Le podahni, le podahni, potrpežljivost je mati modrosti! (Tisočkrat sem jo slišal.)

Glej, zdaj sta zunaj še Kočna in Grintovec. Za celo družbo jih je že. Počikal sem habanco. Počedil sem za sabo in posteljo sem tudi pogrnil, preden se stemni. Sonce kar pojema. Bo še vetrič utihnil? Stari se je že docela izprsil. Velika bela ptica leti čez Vodice. Zakaj je bela? Je galeb zašel s poti? Hribi so gladki, kot bi ušli z mojih platen. Kaj tudi brnijo? Čičik, čičik! se v bukovju pod mano oglašajo ptička. Z ajdovske strani toplo vleče, zvonci v Lomeh so utihnili, živali so torej poskrili.

Ne, sine, na tvojo mamo sem mislil tedaj, res, ne zameri, ničesar drugega ni bilo v meni. Otroci se rodijo po svojem rojstvu.

Enajst do osmih. Sonce je šlo. Zdaj se bo celo dan nad črnimi gozdovi sprevrgel v noč, to bo

pač počitek. Naj si še oči oddahnejo. Po dolinah še ni luči. Nekaj glasov se potepa z vršnim vetrom. Od kod so se vzele te rdeče? Mrč je sedel v doline in jim naredil prostor. Vzhodna stran se je unesla, obrisi domačih gora so se izostrili, a na zahodu je vse rdeče. Golaki so se zatolkli v škrlat. Strašno je. Krajina je otrpnila, v dolinah je zgolj tema. Grebeni se rišejo bolj in bolj, zdaj, na noč, so le prišli do besede. Zmeren veter jim dela potuho.

Poglej, sine! Kakšna široka, široka svoboda! Biti sam z nebom in gozdovi je prešernost brez meja. Dobra družba prija. Smeješ se resnim stvarim, hvališ neumnost, mežikaš kakor te je volja, sam vlečeš plotove med dobrim in manj dobrim, skačeš z ojnec, bzikaš čez galendre, pošiljaš sebe v maloro, blebečeš, piješ dan, lokaš noč...

ČEZ NEBO PIKAJO ZVEZDE

Firkle na devet je. Gozdovi so ušli, le sredi živahne misli so pustili žgečkljivo sled. A nebo je zgovorno, z neznanskim zamahom so se slikarsko zbližale barve in luči. Obsut z nočnim mirom glasno zapojem. Katero? Mar ono zanosno - Imam tri ljubice?

Pet do pol devetih. Še zadnji dias. Stolp pod mano se rahlo trese. Na spodnji ploščadi me čaka vreča. Ob trije na devet ne vidim ničesar več. Vse zgodbe so povedane in poslušane. Spustim se po lojtri. Deset do devetih. Ležim vznak, pojem pesmi iz starega kaplaškega repertoarja, a čez nebo pikajo zvezde: rdeče, rumene, turkizne, bele. Kakor gledam - tako jih vidim. Na lice mi prinese osušen bukov list. Kako glasen! Zaspim sladko in praznično. Devetnajst mladih pomladi me poboža po ličku, na očke mi pritisne ljubček. Zvezde me zagrejo. Njihov plašč je brez teže.

HOJA IN PLEZANJE NA LEPO, NEVARNO MEJNO GORO

SONČNI ZAHOD NA MATTERHORNU

FRANCI HORVAT

Ponedeljek, 10. avgusta, je naš dan, ko naj bi odšli proti Matterhornu, pred tem pa v Dolomite: **Božo** in **Blaž Razlag** ter moja malenkost. Prednost te naveze je, da se dokaj dobro poznamo, slabost pa, da smo trije.

Nekaj čez sedmo je Božo tu in že drvimo proti Gradcu, nato v Celovec, Beljak in Špital do Silliana na avstrijsko-italijanski meji, v Cortino d'Ampezzo pa prispemo popoldne čez prelaz Misurino. Ker si je Božo že prej ogledal, kje bomo prenočevali na Misurini, smo se vrnili na to sedlo. Zame je našel napušč, ki mi je nudil

zavetje pred dežjem, Božo in Blaž pa sta prenočila v avtomobilu.

Že okoli šeste se odpeljemo proti koči Auronzo. Še sanja se nam ne, kako se bo ta dan oziroma plezanje zavleklo. V Veliki Cini imamo namen preplezati Dibonov raz. **Tine Mihelič** opisuje elegantnost in izpostavljenost raza. Le dolžina me je malce plašila: smer je dolga 500 metrov, kar ni malo za trojno navezo. Že iz vodnika mi je znano, da bo prvih 120 metrov najtežjih. Zato plezam počasi in preudarno. Prvi raztežaj je kratek in teče po počni na poličko. Nato se stena postavi še bolj pokonci, ponekod smer pelje povsem po razu. Raztežaj sledi raztežaju, ska-

la je solidna, tu in tam pa se najde še kakšen klin. Vsa stojišča so opremljena. Ker smo trije, vsa stvar poteka dokaj počasi. Celotno smer plezam kot prvi, drugi je Blaž in na koncu Božo. Nekatera stojišča so kar pretesna za dva, kaj šele za tri.

DOLOMITI ZA UVAJANJE

Ure so minevale kot le kaj, smeri pa ni bilo konec. Zadnji sprehodi na greben so bili posebnost. Desno se je bahala popolnoma navpična severna stena, pod mano pa je bilo melišče slabih 500 metrov nižje. Izpostavljenost je izredna. Nekako proti večeru, ko Mala Cina res postane majhna, priplezam na tako željen predvrh. Bližnji vrhovi izmenično pokukajo iz megle, ki se že nekaj časa podi sem ter tja.

Najprej iščem prehod na grušč pod sabo in končno najdem klin za vrhni spust. Odpeljemo se v gruščnat kotel, nato pa hitro na vrh. Dan ugaša, mi pa smo na vrhu, s katerega je kar težko sestopiti. Prvi metri sestopa so nezahtevni, pri krožni polici pa se je bilo že potrebno spuščati po vrvi. Zaradi občasne megle je kar težko določiti pravo smer sestopa. Nekajkrat se za kratek čas ustavimo, da najdemo pravi prehod. Luna se občasno odkrije, nato pa zopet zakrije kot sramežljiva dama. Ko že mislimo, da smo rešeni, izgubimo sled. Spuščanje po grapi ni obrodilo sadov, tudi prečenje levo in desno ne. Po nekajurnem iskanju prehoda se dogovorimo, da preostanek noči predremimo na udobni polici. Z Blažem se položiva v bližnji koristni polici, Božo pa je pod nama. Toda ko se telo ohladi, se prične šklepetanje z zobmi.

Končno se je rodil dan in obrisi stolpov in grebenov postajajo jasnejši. Grapa, ki je pod nami, se izkaže za neprehodno: še enkrat bo

potrebno prečiti na desno in poiskati možice, ki peljejo h grapi, po kateri se ponoči nismo upali spuščati. Nekaj časa gre prav lepo, ko pa pridemo do klinov za spust, je plezanja konec. Potrebno je še nekaj spustov do grape, po kateri sestopimo do poti, ki pelje do parkirišča pri koči Auronzo. Tam spakiramo opremo in se odpeljemo v toplejše kraje. Nekje med Misurino in Cortino se ustavimo, napolnimo pajčevinaste želodce in se zlekemo na toplo sonce.

HLADILNIKI IN TELEVIZORJI Z GORE

Pot nas zatem iz Cortine vodi pod Tofano, nato pa zavijemo proti dolini Gardena. Vreme je dokaj spremenljivo, zato je z razgledom bolj slabo. Mogočni Sasalungo s svojo 1000-metrsko steno se občasno prikaže iz megle, Selini stolpi pa so kot ogromen grad iz pravljice. Ker nam je dolomitskih cest dovolj, se spustimo na avtocesto proti Bolzanu in Bergamu. Dogovorili smo se, da bomo prespali ob jezeru Garda, zato z avtoceste Verona-Milano zavijemo k jezeru, odkrijemo odlično parkirišče zraven obale, tam prespimo in se naslednje jutro po avtocesti odpravimo proti Milanu. Po nekajurni vožnji se avtocesta cepi na torinsko in montblansko. Pri St. Vincentu zapustimo avtocesto in zavijemo v dolino, ki nas bo pripeljala pod tako željeno goro. Po nekaj kilometrih se prvič prikaže Matterhorn. Ko ga takole od daleč opazujem, mi srce prične hitreje biti: želja in strah sta pomešana. V ušesih mi pozvanjajo besede **Danija Bedrača**, da so tam nemogoče razmere, saj tod letijo skale, velike kot hladilniki in televizirji.

Iz Cervinie je Matterhorn še bolj grozeč. Vrh je »pocukran« z novim snegom, kar je slabo znamenje. Prvi obisk na vodniškem uradu nam je vlil upanje, da pridemo vsaj na vrh. Ženska, ki je tam zaposlena, nam natrosi precej informacij o poti in o vremenu, ko pa vidi, da smo trije, zmaže z glavo. Vidim, da hoče reči »Počasni boste«; naš benjamin Blaž šteje namreč šele petnajst let, toda za sabo ima že vrsto vzponov od Grossglocknerja do Grand Paradisa, Mont Blanca in Breithorna, v skali pa je plezal dobro petico.

AKLIMATIZACIJA NA BREITHORNU

Ker bo vreme še držalo, gremo za aklimatizacijo na Breithorn. Ta lahek štiritisočak bo ravno pravi, da se prilagodimo na višino. Dokupimo še nekaj hrane, si pripravimo nahrbtnike in se zapeljemo do gondole. Na Plan Maison (2555 m) je potrebno presesti in nato še na Laghi Cime Bianche (2812 m). Zaradi višine je na Plateau Rosa (3480 m) dokaj sveže, veter pa še dodatno ohlaja ozračje. Ura je pet popoldne, smučarji so že odšli v dolino. Tepalniki gladijo smučišča na ledeniku, kajti tu je smuka vse leto. Določeni predeli so pozimi celo

Rebecca na vrhu Everesta

31-letna novinarka iz Londona *Rebecca Stephens* je 17. maja letos, skoraj natančno 40 let po legendarnem podvigu *Edmunda Hillaryja* in *Tensinga Norgaya*, kot prva Britanka stopila na najvišji vrh na svetu. Iz baznega taborišča je odšla proti vrhu po tednu dni čakanja zaradi slabega vremena s tremi šerpami in britanskim alpinistom *Johnom Barryjem*. Zadnji del poti sta alpinistko, za katero pravijo, da ji pomanjkanje izkušenj nadomeščata odločnost in pogum, spremljala le dva šerpe. Ob prihodu na vrh Everesta je bilo vreme jasno in mirno. Uspešna alpinistka je članica ekspedicije DHL Everest 40, ki namerava v Himalajski sklad *Edmunda Hillaryja* zbrati milijon funtov.

Javno stranišče pod Everestom

Britanski dnevnik *Daily Telegraph* je poročal, da so pri trenutno 50 alpinističnih odpravah, ki so namenjene na vrh Mount Everesta, in tisočih ljudeh, ki pridejo vsako leto do baznega tabora pod to goro na višini 5338 metrov, vedno večji problemi z odpadki. Razpadanje organskih snovi je namreč zaradi nizkih temperatur in pomanjkanja kisika počasno in tako zdaj premišljujejo, kako naj bi uničili te odpadke. Zdaj je namreč na pobočjih Everesta kakšnih 50 ton odpadkov.

Matterhorn - nevarna gora tolikih želja

zaprti, da bi bila tod poleti ugodna smuka. Gremo v kočo, ki bolj diši po hotelu kot po planinski koči. Videz je boren, cene pa so astronomske: spanje za dva z zajtrkom stane 60.000 lir, brez zajtrka 50.000 lir. Sam si nisem delal prevelikih skrbi glede spanja, saj sem imel v nahrbtniku spalko.

Malo po peti uri se zbudim, zbudim še prijatelja, ki sta spala v sobi, in po krajšem zajtrku zapustimo kočo. Pričenja se daniti. Navez, ki so namenjene na Breithorn, je precej. Nekatere prehitvajo, druge zaostajajo. Gaz, ki vodi na vrh, je dobro shojena. Na levi je Mali Matterhorn (3883 m) že na švicarski strani, na desni pa se vlečejo Breithorni (Zahodni, Centralni, Vzhodni). Po slabih treh urah smo na najvišjem Breithornu (4164 m). Na vrhu je bilo že nekaj navez, še posebno je bila zanimiva francoska družina, ki je zapela svojo himno. Po fotografiranju se odpravimo še na Centralni vrh (4159 m): potrebno se je bilo samo spustiti na sedlo med obema vrhovoma in nato iti po grebenu proti vrhu. Opasti, ki so krasile greben, so bile precejšnje, zato previdnost ni bila odveč. V slabi uri smo bili na tem vrhu in ker nam ni bilo niti to zadosti, smo se še ogledovali po bližnjih vrhovih in se odločili, da poskusimo še na stranski vrh Centralnega Breithorna. Na sedlu med obema vrhovoma pustimo dereze, cepine in nahrbtnike in po deloma kopnem grebenu plezamo proti špici, kjer si uredim varovanje, kajti ta skalna špica je res izredno izpostavljena. Od tu naprej se je potrebno spustiti na sedelce, po nekaj korakih pa si na vrhu. Ta predel okoli špice Božo poimenuje Hudičevo nihalo, višina pa je še vedno prek štiri tisoč metrov. Po nekaj mučnih trenutkih mi uspe preplezati to »nihalo«, pa tudi moja prijatelja se malce namučita čez to mesto. Do vrha je le še nekaj korakov.

ZERMATTSKI LEV

V dolini se zapeljemo na parkirni prostor za avtomobilske prikolice, kjer si postavimo šotor. Ko je šotor postavljen, pripravljena hrana pa v naših želodcih, se ulije dež.

Naslednji dan je bil dan počitka in temu primerno je bilo tudi jutranje poležavanje, popoldne pa smo pripravljali opremo za »goro vseh gorá«. Švicarji ji pravijo Zermattski lev, lahko pa bi bila tudi kakšna skrivnostna Sfinga ali kaj drugega. Priprava je bila temeljita. Za določene stvari, ki sem jih pustil v avtomobilu, mi je bilo kasneje žal, toda vseeno je bil nahrbtnik zajeten (25 kg). Noč je bila burna, polna čudnih sanj, ki so me vznemirjale in strašile.

Ker smo se odločili, da se peljemo z gondolo do Plan Maisona, prva pa pelje ob osmih, smo vstali malo čez šesto. Po obilnem zajtrku se napotimo proti spodnji gondolski postaji, od zgornje postaje pa gremo proti koči Abruzzi (2802 m), ki je dobro uro oddaljena. Pot je dobro shojena in markirana z rumenimi črtami oziroma trikotniki. Na poti prehitimo vodnika, ki pelje starejši par do koč. Njim se ne mudi, ogledajo si lahko vsak kamen, mi pa smo namejeni do koč Carrel (3835 m). Južna stena Matterhorna dobiva vse večje razsežnosti, moja psihična stabilnost pa je vse manjša. Čeprav je lepo vreme, se bojim kamnitih plazov (hladilniki, televizorji). Malo pred koč je jezerce, v katerem plavajo postrvi, voda pa je tako čista, da bi jo lahko pil. Koča je v izredno slabem stanju, notranjost je zelo zanemarjena, duh po gnilobi in trohnobi me prežene iz nje. Pot naprej je še nekaj časa dobro shojena, predvsem do Carrelovega križa. Na tem predeleku je precej pogosto videti spominske plošče, ki pričajo o davku, ki ga je gora vzela. Ugotavlja-

mo, kakšne tragedije so se morale dogajati na tej tako zaželeni gori. Kar ne morem si predstavljati prvih osvajalcev, ki so s takratno opremo prišli na vrh.

NOČ V PLANINSKI KOČI

Že smo pri prvem snežišču, ki je dokaj položno. Nato pot zavije v krajšo grapo, kjer je potrebno že malce več plezanja. Drugo snežišče obidem po desni. Dva Francoza, ki sta nas prej prehitela, sta sedaj sedla k malici. Malo pred Testa Leone pot zavije desno. Prečka je zaradi krušljivosti dokaj nevarna. Na snežni vesini je potrebno še posebej paziti. Zaradi hudega prepiha na sedlu urno pohitimo naprej. Tu se težave stopnjujejo, potrebna je že uporaba vrvi. Napredovanje se upočasni, predvsem pri vrveh, ki na nekaj mestih olajšajo vzpon.

Okoli štirih popoldne smo pri koči, ki je dobesedno pripeta na greben. Nad to kočo je še ena, ki pa je manjša in nosi starejši datum. V koči je že zbrana čedna družina z vseh vetrov. Nekako najbolj simpatična se mi zdita Američana Mark in Suzane, ki sta zdravnika iz Philadelphije. Povesta, da sta prav tako namenjena prečiti Matterhorn - po italijanskem grebenu gor in po Hornliju dol. V Evropi sta že nekaj časa. Obiskala sta že nekaj vrhov, nekaj pa jih še bo, če bo vreme ugodno. V Yosemiteh sta plezala v El Capitanu in Half Domu, pridno pa obiskujeta tudi druga znana plezališča.

V koči je prostora za kakšnih 30 do 40 ljudi na skupnih ležiščih, če je potrebno pa še za kakšnega več. Ko se stemni, smo vsi na svojih mestih, kajti zjutraj se tu zgodaj vstaja: okoli druge ure so prvi že pokonci, malo pred četrto pa je prava zmešnjava ljudi in opreme. Ko gre glavna vihra mimo, se spravimo še mi pokonci. Zvezde ugašajo, dan se rojeva. Že sedaj vem, da bo zelo dolg in naporen.

Prvi previs nad kočo dokaj hitro premagamo - kljub močnemu sopenju. Smer pelje na desno stran grebena, po dveh raztežajih pa se mu zopet približamo. Stojišča so opremljena, tu pa tam je še kakšen vmesni klin, na zelo izpostavljenih mestih pa visi kakšna veriga. Opazim, da so napravljena sidrišča za spuščanje, kajti če tu prične treskati, je lahko pravi pekel. Grebeni so zelo primerni za strele, še posebno na takšnem osamelcu, kot je Matterhorn. Toda danes je čudovito vreme, le veter močno piha.

DVA KIPA NA GORI

Malo pod tako imenovano »Kravato« pridemo na greben, ki je precej izpostavljen, kakšnih sto metrov pod Pic Tyndallom pa se prvič resneje srečam s snegom. Preobujemo se v plastične čevlje in natakne dereze. Sneg je pomrznjen, tako da kar hitro napredujem. Srečam že prve, ki se vračajo z vrha. Z Božom soglašava, da vrh ne more biti daleč. Toda kako sva se

zmotila! Greben, ki povezuje Pic Tyndall in vršno glavo, je na nekaj mestih ozek in izpostavljen. Dan se je že pošteno prevesil v popoldan, mi pa še vedno nismo na vrhu. Iz opisa mi je znano, da nas čaka še kakšno težko mesto. Priplezamo do dveh snemalcev, ki čakata, da ju bo pobral helikopter; kasneje sem zvedel, da so snemali podvig **Hansa Kammerlanderja**, ki je v 24 urah v gori splezal štiri smeri.

Že se večeri, ko začutim, da vrh ni daleč. Še nerodno mesto, nato za vogal, kjer strupeno piha - in vrh je pred mano. Kar verjeti ne morem, da je konec vzpenjanja. Za mano sta že Božo in Blaž, ki sta prav tako vesela, da smo na vrhu. Ko pogledam njune izsušene ustnice, se šele zavedam, da sam nisem nič boljši. Po vzponu je seveda potrebno še sestopiti, toda noč že trka na vrata. Napravimo nekaj posnetkov s sončnim zahodom pri koči, ki je med obema vrhovoma, italijanskim in švicarskim.

Snežna gaz med vrhovoma je zelo ozka, tako da vsak nepravilen korak lahko pomeni padec čez severno ali južno steno. Sonce je zašlo, postaja vse temnejše, veter pa neusmiljeno brije. Ko nadaljujem do švicarskega vrha, opazim v snegu kipec prevrnjene Marije, podobne tisti iz Velike Cine, nekoliko dalje pa v globokem snegu še spomenik svetega Bernarda; žica, ki gleda iz glave, ni svetniški sij, temveč služi kot strelodod.

Zabijem cepin globoko v sneg in varujem prijateja. Ker so uhojene stopinje, se kar hitro spuščamo, čeprav je nekaj prehodov čez skale kar nerodnih. Veter postane izredno močan in dodatno ohlaja mrzlo ozračje. Vrv, ki pelje pod vznožje vršne glave, priča o tem, da smo nad težjim mestom. Ker je noč in smo že dokaj utrujeni, se pripravimo na spuščanje z dvojno vrvjo. Tudi luna nam pride na pomoč, da je vsa stvar lažja. Enkrat se kar nevarno zaplezamo preveč v vzhodno steno, ki je izredno krušljiva in je pobrala že precej ljudi. Prečimo na greben in sestopamo po njem, za varovanje pa izkoristimo velike železne kline, ki so zabiti na grebenu.

GORA NAS JE IZPUSTILA

Pod sabo že zagledam prve lučke, ki prihajajo od zavetišča Solvay. Ti so morali na pot že okoli polnoči. Počasi se zdani in vse več je navez, ki hitijo proti vrhu, tudi poklicni vodniki s klienti so med njimi. Okoli desete ure smo končno le pri bivaku Solvay (4003 m). Dokaj utrujenim in neprespanim se nam zdi ta kočka kot iz sanj.

Zamenjam film in naredim nekaj posnetkov, toda prave volje ni. Žeja oziroma dehidracija je izredna. Govoriti skoraj ne morem normalno. Stavki so odsekani in nepovezani; če te kdo pozdravi, mu samo prikimaš ali pa iz grla pride nekaj nerazumljivega. V ustih imam poleno namesto jezika, požiralnik pa je robat kot sirko-va krtača.

Po dobrih dvajsetih minutah pričujemo sesto-pati. Koča, ki je pod nami, je še daleč. Zopet traja nekaj časa, da vsa stvar steče, kot je treba - žeja pa je vse hujša. Na nekaj mestih je skala krušljiva in previdnost ni odveč. Za vsakim stol-pom se pojavi nov, ki ga je treba obplezati, neke se je treba tudi spustiti ob vrvi. Strmina pa ni takšna kot na italijanskem grebenu. Moži-ci, ki bi pričali o pravi poti, so dokaj redki. Ne-kajkrat malce zaidemo in ubiramo svoje »bliž-njice«. Zaradi izredno čistega zraka je vidljivost enkratna in približa objekte, takšna optična pre-vara pa je tudi z našo Hornlijevo kočo, ki se nam v resnici kar noče približati.

Okoli pete popoldne nas gora le izpusti. Pred kočo je precej ljudi, ki počivajo, jedo in pijejo. Prvo, kar storimo, je to, da zavijemo do točilnice v koči. Kupim liter in pol negazirane hladne mineralne vode - toda prvi požirek je kot nož, ki ti reže po grlu, kajti zaradi dehidracije se je grlo popolnoma osušilo. Naslednji požirki so previdnejši, tudi pogostejši. Končno se grlo le toliko navlaži, da lahko normalno pijem. Mislim, da ne traja več kot deset minut, da pospravimo liter in pol.

Zaradi zasedenosti v tej koči se preselimo v sosednjo - toda o kakšni utrujenosti ali zasp-anosti naenkrat ni govora, čeprav smo bili na poti polnih 34 ur. Šele ob deseth zvečer se spravim na skupna ležišča za 16 frankov, a spanec kar ne pride in ne pride. Zaradi pre-utrujenosti Blaža tlačiti mora: kliče me, naj bi na-daljevali po grebenu in nekajkrat celo vstane.

DIHANJE NA ŠKRGE

Iz polsna me zbudi pogovor na sosednjem po-gradu. Pričenjajo se prižigati čelne svetilke. Ura je dve, kandidati za Matterhorn s svojimi vodni-ki že vstajajo. Ko je prvi naval mimo, sledi na-slednji. Vse to se dogaja, dokler ne ostanemo sami: kako prijetno se je obrniti in še malce za-dremati! Toda okoli sedme se tudi mi spravimo pokonci. Pojemo preostalo hrano, ki jo je ostalo le še za vzorec, in se odpravimo v Cervinio. Na razbolele rame si optamo nahrbtnike, ki so še težji kot včeraj, le žeja je danes precej manjša, in se spustimo na ledenik, ki ga izmenoma pokriva kamenje. Zaradi izredno trdega ledu si moramo na izpostavljenem mestu navezati dereze, nevarno mesto pa prečkamo posamez-no. Srce čutim v grlu, diham le na škrge, da ne bi sprožil ogromnih ledenih skladov. Ledeni kosi v resnici dosežejo velikost televizorja in ti dajo misliti. Ko sem čez nevarno mesto, s stra-hom gledam, kje sta ostala prijatelja. Končno tudi onadva srečno prečita do mene. Na var-nem mestu se navežemo in nadaljujemo po le-deniku proti sedlu, ki je na grebenu Furgg. Malo pod grebenom zaslišim grmenje pri jas-nem nebu. Pogledam v vzhodno steno Matter-

horna in vse mi je jasno: opazim tisočmetrski kamnit plaz, ki se vleče od rame do serakov. Ti so nam grozili še pred petnajstimi minutami.

Na sedlu si malce spočijemo in krenemo proti Cerviniji, nekaj časa po moreni, nekaj časa po snegu. Sestopanje je pravi užitek, vode je prav tako v izobilju. Malce pred Cervinio napravimo še posnetek za stara leta, če mi bodo prišla naproti.

Gledam »nedeljske« turiste, ki se sončijo in na-makajo noge v ledeniškem potoku, mi pa zavijemo v mesto in naprej proti taboru. Končno nahrbtnik pade pred šotor, naslednji dan pa okoli osme podremo šotor in se odpe-ljemo proti domu.

Doma smo nekaj čez deveto. Tam nas čaka hladna pijača, mene pa kasneje velika posoda paradižnikove solate. Na tehtnici ugotovim, da kilažni primanjkljaj znaša osem kilogramov.

odmevi

Kritike kranjskega foruma - drugič

Planinski vestnik je letošnji dvojni številki pri-občil uredniško poročilo z naslovom »Kritike kranjskega foruma«. V javnosti se je ta tema pojavila že mesec dni poprej v Slovenskih no-vicah s poročilom novinarja M. Kunšiča, objav-ljenim na dan seje Upravnega odbora PZS. Odgovore in ugovore na trditve nekaterih udeležencev sestanka v Kranju sta podala predsednik MDO PD Zasavja **Lojze Anzelc** in predsednik PZS **Andrej Brvar**. Ker se iste trditve pojavljajo v javnosti mesec dni kasneje brez upoštevanja že danih pojasnil, si tega ne morem razlagati drugače, kot da nekaterim ne gre za iskanje resnice, pač pa da za vsako ceno uveljavljajo »resnico«, ki jo razgalja že naslov članka v Slovenskih novicah: »Gorenjci za pogrebce«. Ta drzna misel me preganja toli-ko bolj, ker je bilo potrebno čakati na objavo odgovora v Slovenskih novicah kar deset dni, da so našli »prostor za odgovor« (besede ene-ga od urednikov).

Zato se bodo nekatere stvari v pričujočem članku ponavljale, za kar se bralec že vnaprej opravičujem.

Udeležba na sestanku zvenečega naslova, ki ga je sklical predsednik PD Kranj, je bila očitno skromnejša, kot so pričakovali sklicatelji. Čeprav tovrstnih pogovorov o planinstvu še kako potrebujemo, pa sta skromni udeležbi botrovali dve nerodnosti organizatorjev. Prva je bila skrita v samem vabilu brez vnaprej priprav-ljenih tez razgovora. Zato je razumljivo sesta-nek izpadel kot planinski Hyde Park, kjer so prisotni v glavnem govorili o PZS in čez PZS, manj pa o planinstvu. Drugo nerodnost je pov-